

EGY

A zubbony hajtókájára tűzött digitális brosson az állt, hogy Gene Gillard Fanciman őrnagy, Gy. H. K. D., de amikor a kézfogás után a bemutatkozásra is sort kerítettek, olyan vaskos akcentussal ejtette a nevét, hogy az már szinte Funsmunnak hangzott.

Nagyvonalúan intett Falknak, hogy üljön le, aztán ő maga is letelepedett az asztal túloldalán.

– Mikor érkezett?

– Múlt éjjel – mondta Falk. – Tulajdonképpen egy hónapja, de több mint húsz napig voltam a hegyekben, míg a szervezetem akklimatizálódott.

– Akkor még nem sokat látott a Nyolcvanhatosból – biccentett az őrnagy. – Mikor eltölt itt egy kis időt, maga is belátja majd, milyen gyönyörű is ez a hely!

– Olyan, amiért harcolni is érdemes – vetette oda könnyedén Falk.

Fanciman olyan undorral méregette, mintha Falk épp most szellentette volna el a Gyarmati Himnusz első néhány taktusát.

– Valami rosszat mondtam?

Fanciman lassan elmosolyodott – látszott rajta, hogy ezerszer begyakorolt gesztus volt –, és megcsóválta a fejét.

– Mi itt nagyon ügyelünk arra, hogy mit és hogyan mondunk, Mr. Falk. A szó, amit használt, negatív felhanggal bír, és... sokak idegeit szokta fölborzolni. De Isten a tanúm, nem hibáztatom érte! Hiszen csak tegnap érkezett, így nyilván még nem volt ideje áttanulmányozni a viselkedési szabályzatunkat.

– Igazán sajnálom! – szabadkozott Falk.

Valójában, míg közel három hétig az akklimatizációs karanténban csücsült, más olvasnivalóhoz szinte hozzá sem jutott. A viselkedési szabályokat taglaló dokumentum több mint száz oldalra rúgott, és azon kívül, hogy igazi bürokrata bükkfanyelven íródott, az információtartalma is erősen a nullához közelített. Egyedül annyi derült ki belőle, hogy a Nyolcvanhatoson ipari méretekben megy a ködösítés.

Az őrnagy arcára rádermedt a mosoly, de a szemei fagyosan csillogtak.

– Tudja, Mr. Falk, mi itt mind felnőttek vagyunk, és az alkalmazottainktól is érett, felnőtt gondolkodást várunk el! Márpedig a felnőttek már nem látják szükségét az olyan idejét múlt dolgoknak, mint a háború.

– Értem – bólintott Falk, és egy kicsit közelebb hajolt. – De ez az egész helyzet mégis... katonai természetű, nem?

– Tagadhatatlanul az, és csak itt, Shavertonban a Gyarmatügyi Hivatal Katonai Direktorátusának öt hadosztálya állomásozik – fonta össze a karját a mellkasa előtt Fanciman. – A feladatuk azonban pusztán a civil lakosság védelmére koncentrálódik.

– De mi lenne, ha mondjuk... veszély fenyegetné a civileket? – kérdezte Falk. – Akkor a katonák kénytelenek lennének használni a fegyvereiket, igaz?

– Igaz.

– Akkor ugye már háborúról beszélnék...

– Látom már, mire fel a sok elismerés és dicséret – lapozott bele Falk dossziéjába az őrnagy. – Direkt. Provokatív. Vág az esze. Tetszik.

– Ó! – dőlt hátra Falk. – Ennek igazán örülök!

– Hol száll meg, uram? – kérdezte a sofőr, amit az őrnagy adott Falk mellé.

– Mindegy. Hol lehet itt inni valamit?

- Egy bárban? – kérdezte a sofőr óvatosan, mint aki attól tart, hogy ez valami beugratós kérdés.
- Maga hol szokott inni? – pontosította Falk.
- A kantinban, vagy néha a Cape Klubban.
- Most bármelyik megteszi – mosolygott biztatóan a sofőrre Falk.
- Mindkettőben van kiszolgálás...
- Az jó! Nem szeretnék olyan helyre menni, ahol nincs...
- Úgy értem, mindkét helyen csak az egyenruhásokat szolgálják ki. A maga fajtája a Követségre, a Víkendházba, vagy a TerForba megy, ha mulatni akar.
- Az én fajtám?
- Az újságírók – pontosított a sofőr. – Akad egy pár klub és bár, amit az újságírók is használhatnak – feltéve, ha van engedélyük.

Falknak volt engedélye. Ebben egészen biztos volt. Sok egyéb dologban már nem annyira.

Az idő múlásában például. A bioritmusát sikerült az elmúlt öt évben teljesen gallyra vágnia, s a Fiwolon eltöltött idő pedig – ahol a nappalok alig húsz percig tartottak – végleg betette a kaput a biológiai órájának.

Úgy tűnt, késő délutánra jár az idő. A Shaverton fölötti égbolt színéből kiindulva legalább is. A felhők meg úgy ültek az üveg és vasbeton épületek fölött, mint a koktélos pohár szélén a porcukor.

Fogalma sem volt, ezen a világon milyen hosszú a nappali és éjjeli ciklus. Nem mintha a tájékoztatóban nem szerepelt volna az adat, egyszerűen csak nem érdekelte. Egyszerűbbnek tartotta, ha a saját bőrén tapasztalja meg.

Útban idefelé, és az akklimatizációs időszak alatt elsősorban a Nyolcvanhatossal kapcsolatos politikai, szociológiai és hadászati tanulmányokat böngészte, és meg kellett, hogy állapítsa, itt minden sajtóorgánus durva cenzúrának volt alávetve.

A Fanciman őrnaggyal való találkozója is azt a célt szolgálta, hogy a tudtára hozzák, a Gyarmatügyi Hivatal repes az örömtől, hogy egy elismert, kitüntetett, sokszoros díjnyertes újságíró köszönhet a Nyolcvanhatoson. Lex Falkot, a sziklaszilárd tények bajnokát, kinek jelenléte a nagy nyilvánosságot is meggyőzi majd, hogy a nyílt konfliktusról szóló pletykákkal és híresztelésekkel ellentétben a Gy. H.-nak nincs mit rejtegetnie.

Lex Falk mindent lát és hall – amit a Gyarmatügy hajlandó neki megmutatni.

Lex Falk mindenről beszámol – amit a Gyarmatügy engedélyez.

Elég egyértelmű volt az üzenet, még akkor is, ha Fanciman szó szerint semmi ilyesmit nem mondott. Falknak meg kellett értenie, és nyilvánvalóvá kellett tennie, hogy érti.

Ha mégsem értené, nyilván elő tudnak rántani Fancimannél magasabb beosztásúakat is, és, ha feltétlenül szükséges, még pár hasznos információmorzsát is hajlandóak lennének elébe szórni. Végtére is, kéz kezét mos.

Falk hátradőlt az izzadtságzagú, bőrhuzatú ülésen, miközben a sofőr nyugatnak fordult, az Equestrianra, és a Terminál iradatlan épületegyüttese felé indult.

Majdhogy nem szórakoztatónak találta, hogy a Gyarmatügy milyen magasról szarik rá, hogy ő ezt az egészet milyen érdektelennek találja.

Fájt a feje és émelygett a gyomra a túl sok úrutazástól, s egyre nehezebben talált bármit, ami felkeltette az érdeklődését. A Nyolcvanhatosról készítendő riportműsorba is csak azért ment bele, mert a honorárium nagyon bőkezűnek ígérkezett, s mert az egésznek Pulitzer-díj szaga volt.

És aztán... ideje lesz kiszállni.

Volt egy pár dolog, amiket már rég meg kellett volna tennie, s ezekről bárkinek szívesen beszélt, aki legalább némi udvarias hajlandóságot mutatott, hogy meghallgassa.

Tervei voltak. Legalább is ezt mondta, mert ettől összetettebb személyiségnek tűnt.

Hazamegy. Helyrehozza az egészségét. Nyugisabb, stresszmentes életet él. Bérel egy szép házat az óceán partján. És végre megírja Élete Regényét.

Azt azonban nem tette hozzá, hogy egy ideje már nem biztos benne, hogy miről is szól majd az a regény, és a visszavonulás gondolata sem tölti el izgalommal.

De az óceánparti ház tényleg jól hangzott.

Falk nem különösebben kedvelte meg a Nyolcvanhatost. A shavertoni régió időjárása a legkellemesebb napokon is szinte elviselhetetlenül forró és párás volt, s azon helyek közé tartozott, amik nem igazán voltak alkalmasak az emberi életre. A légkör majdnem pont olyan volt, mint a Földé – de csak majdnem. És ez az apró különbség épp elég volt, hogy pokollá tegye azok életét, akik itt próbáltak letelepedni. Minden túl meleg és fényes volt, és a színek... a Földön nem pont ebben a tartományban látszottak, s ettől odakint minden olyan... fura volt.

Ezzel szemben bent túl hűvös volt, és a levegő a légkondicionálótól és a citromillatú rovarölőtől búzlott.

A sofőr a TerForba vitte, ami nem csupán a cég neve volt, de a Terminál közelében nyújtózó, hatalmas, csupa üveg és króm-acél épületé is. Innen, a TerraFormáló legfelső emeleteiről már tisztán lehetett látni a csillagközi szállítóhajókra induló, vagy onnan érkező kompokat.

Falkot az alagsor jobban érdekelte – tekintve, hogy ott volt a bár. A hely csupa villódzó fény volt, meg rovarölő, és a Korai Csillagközi Kolonizáció időszakát idéző, polimercsíkokból font reprobátor. Sivár hely volt, minden egyedi hangulatot nélkülöző, de inni és társasági életet élni itt is kiválóan lehetett.

A vendégek jól elkülöníthető csoportokba tömörültek – külföldiek itt, TerFor-alkalmazottak ott –, bár mind a cég kontójára próbálta egy kicsit jól érezni magát.

Falk a márványutánzat bárpulnál elegyedett beszélgetésbe egy TerFor tisztviselővel, aki épp egy tálca italt rendelt. Az egyik kollégája ma ünnepelte a születésnapját, s miközben az italra várt, elkottyantotta, hogy a hangulat nem épp rózsás. Igaz, még két sörhatású ital után is volt annyira óvatos, hogy ne használja a háború vagy konfliktus szavakat, de egyértelmű volt, hogy a vitában a cég áll vesztesre. Szerződések jártak le, fejlesztési támogatásoktól esett el, és egyik projektet a másik után volt kénytelen félbehagyni. A Gy. H.-nak esze ágában sem volt kiállni a cég mellett, s a hathatós gazdaságpolitikai és militáris hátszél nélkül a TerFor részvényeinek értéke riasztó mélyrepülésbe kezdett.

– Lassan lifttel jár föl a béka seggéhez! – morogta a tisztviselő. – A cég respektje is valahova oda van föltapadva. A közvélemény szerint a kapzsiság tartja fönn ezt a... vitát. Olyan, mint ha megint a Hatvanas eseményei ismétlődnének meg.

– Kivéve – szúrta közbe Falk –, hogy most nem egy nagy poszt-globális cég vállalja magára a felelősséget a fundamentalista terrortámadásokért.

– Beszarok! – kerekedett el a tisztviselő szeme. – Maga honnan tud erről?

– Ott voltam.

– A Hatvanason?

– Ja. A végét a saját szememmel láttam.

A tisztviselő elképedve bólogatott, s látszott rajta, hogy Falk tájékozottsága teljesen lenyűgözte.

– Mindenki a társaságot hibáztatta, míg végül kiderült, hogy fű alatt egész csúnya dolgok zajlottak a Hatvanason. De itt ugye nem erről van szó? Ezt a... vitát a TerForhoz hasonló nagy cégek agresszív gazdaságpolitikája indította el. Úgyhogy inkább ne... kurvára ne hasonlítsuk a Hatvanashoz!

A tisztviselő Falkot is meghívta egy italra, és meginvitálta az asztalukhoz, hogy bemutassa a kollégáinak. Penészvirág egy tár-

saság volt, csupa sápadt alak, akik szemmel láthatóan túl sok időt töltöttek a négy fal között.

Falk soha nem értette ezt a fajta hozzáállást. Ő azért volt sápadt, mert az ideje nagyobb részében csillagközi hajókon rostokolt, ahol aztán tényleg nem volt hová kimenni a szabadba. De ha az ember öt vagy tíz évig – vagy életfogytig – egy idegen planétán dolgozik, mi a búbánatért nem dugja ki néha az orrát? Mi a fenének kell egész nap a csupa üveg, csupa krómacél irodákban rohadnia? Ilyen erővel akár egy csillaghajón is élhetne.

Vagy maradhatott volna Pekingben.

A Hatvanasról akartak hallani, úgyhogy a Hatvanasról mesélt nekik. Feltupírozott, púderezett történet volt, csupa izgalom és romantika, melyben kellőképp kidomborította a saját szerepét. Az első vonalakból tudósító, tőkös, keményvonalas újságíró, akinek tettei hallatán kellően ámuldoztak a már kellően becsípett hivatalnokok.

Mint kiderült, hármuk itteni szerződése a héten járt le, két másiké pedig a jövő hónapban, és már vágták a centit, hogy hat év múlva mikor vonulhatnak nyugdíjba. Sokan a vita kirobbanása óta mondtak fel, vagy adták be az áthelyezési kérelmüket, s a TerFor komplexumának egész szintjei néptelenedtek el. Bizonyos állásokat sikerült betölteni, más posztokon már hónapok óta üresedés volt.

A hatalmas épületegyüttes alig húsz éve épült, s kezdett úgy tűnni, hogy a TerFor kénytelen lesz eladni, még mielőtt igazán belakhatta volna.

Falk hagyta, hadd panaszkodjanak – s lássák el minél több helyi hírrel. Még akkor is, ha a céges pletykákon kívül nem sok használhatóval álltak elő.

Gyakorlatilag csak a szokásos céges rinyálás volt – aggódtak a jövőjükért, a karrierjükért, hogy hová helyezik át őket, és, hogy a rossz sajtóvisszhang mit művel majd a részvényeikkel és a prémiumukkal.

A whiskyhatású ital elég gyatra volt, de a hosszú és kényszerű absztinencia után még ez is jól esett. A harmadik pohár után

már egész jól érezte magát, s gond nélkül olyan arcot vágott, mint akit még mindig őszintén érdekel a hivatalnokok nyavalygása.

Pedig egy ideje már inkább a szomszédos asztalokra koncentrált, ahol technikusok és programozók ücsörögtek az italaik mellett. Az egyikük kifejezetten ismerősnek tűnt – egy olyan férfi elnyútt, öregebb kiadása, akit valaha ismert.

– Falk? Te vagy az?

A hangját ugyan felismerte, de ahogy megfordult, döbbenetesen konstataulta, hogy a nő még a legutóbbi találkozásukhoz képest is hízott. De a mosolya – akárcsak a hangja – a régi volt.

– Cleesh!

Felkelt, és megölelte a nőt. Vagy legalább is megpróbálta, bár a karjai nem érték át teljesen a széles, hájas hátat.

A Cleesh nevezetű nő táprudak és felszívódást szabályozó vegyszerek cukros műanyagzagától búzlótt. A fejbőrén, a nyakán és a karjain itt is, ott is apró, hússzínű takarófolatok fedték a csatlakozó-bemeneteket.

Falk a Hetvenhetes óta nem látta a nőt, és akkor is csak képernyőn.

– Hogy vagy?

– Felvet a pénz! – nevetett fel a nő. – Tényleg!

– Nézzenek oda! Lecsatlakoztál!

– Muszáj volt – mérte végig tetőtől-talpig az újságírót a nő.
– Orvosi utasítás. Örökké nem lehet odafönt az ember. Kurvára elszáll tőle az agyad! Úgyhogy most némi időt valós gravitációban kell töltsék.

– De te gyakorlatilag odafönt élsz! – hitetlenkedett Falk.

– Nekem mondod! Szenvedek is idelent! De vagy ez, vagy beadom a kulcsot, így hát a gravitáció mellett döntöttem. Leadok pár tonnát, és igyekszem megelőzni, hogy a szívem bemondja az unalmast.

Újra végigmérte a férfit, és elmosolyodott.

– Most nézz magadra, Falk! Karcsú vagy, mint egy nádszál! Te meg én úgy festhetünk így együtt, mint két illusztrált szócikk egy videoenciklopédiában! A kecses és a nevetséges.

– Csak azért érzed így, kedves, mert én most vagyok a fizikai képességeim csúcsán – csóválta meg a fejét Falk vigyorogva.

– Szerintem meg szarul festesz, cimbora – legyintett a nő nagyvonalúan. – De akkor is örülök, hogy látlak! Mi lenne, ha meghívnál egy italra?

Ők ketten már évek óta ismerték egymást – kapcsolatuk alapját a Hetvenhetesen eltöltött tizenhat hónap képezte. Cleesh adatszoké volt, aki egy orbitális pályán keringő, apró űrállomáson dolgozta föl a bejövő híreket, majd műsorrá szerkesztette őket, s a sugárzásukról is gondoskodott. A legügyesebb adatszerkesztő volt, akivel Falk valaha is együtt dolgozott, bár testi valójukban soha nem találkoztak.

A nő már évek óta az állomás nulla-gravitációs terében élt, márpedig az előbb-utóbb mindenki józan eszét és egészségét kikezdi. A csontok törékennyé válnak, az izmok elrenyhülnek, a napfény, friss levegő, tiszta víz és egészséges étel mind elérhetetlen luxussá válnak, amivel semmiféle műérzet nem veheti föl a versenyt.

S ez lassan, lépésről-lépésre falja föl az embert. Cukorbetegség, űrbetegség, izomsorvadás, szervi rendellenességek, kóros elhízás, ekcémák... a lista gyakorlatilag végtelen.

Beszélgetés közben Falk nem tudta nem észrevenni, milyen vékonynak is tűnnek a karjai a nőéhez képest. Mint két törékeny gally.

Talán ő is túl régóta járja már az űrt.

– Azért vagy itt, hogy arról a dologról tudósíts, ami hivatalosan nem háború? – kérdezte a nő.

– Persze.

– És eddig mire jutottál? Csak azért kérdem, mert ezek itt kurvára szigorúak, ha a helyi személyzettel bratyizó újságírókról van szó!

– Van egy pár forró nyom, amin elindulhatok – kortyolt bele a férfi a whiskyhatású italba. – És maguk a Gyarmatüggyiek hívtak ide, úgyhogy különleges engedélyt fogok kapni.

– Hát persze – mosolyodott el a nő.

Barátságos gesztus volt, amit Falk annak idején már kismilliószor látott, de most valahogy mégsem talált olyan megnyugtatónak.

– Máris megszerveztek pár utat – bizonygatta. – Körbevisznek, mindent megmutatnak... a megfelelő hivatalnokokkal beszéltem!

Összedörzsölte a két tenyerét, amivel megnyitotta a kommunikátora képernyőjét, és megmutatta Cleeshnek a dokumentumot, amit Fanciman küldött át neki.

– Kétnapos kiruccanás. Először Mitre Sandsbe visznek el, aztán Márványfejtőbe.

Cleesh összepréselte az ajkait, és lassan, tűnődve ingatta a fejét.

– Mi az? – húzta föl a szemöldökét a férfi.

– Ez itt a szokásos PR-os sétakocsikázás, amire a sajtó képviselőit szokták elvinni. Mitre Sands csak egy kamutábor, amit a gyanútlan újságíróknak szoktak mutogatni.

– Hidd el, ez most nem kamu!

Cleesh ZéróKal-Kólát ivott, s úgy forgatta az ujjai közt a magas, hosszúnyakú poharat, mintha épp egy széfet próbált volna kinyitni.

– Jó, akkor másként fogalmazok. Mitre Sands egy olyan pöcegödör, amit direkt azért építettek és rendeztek be, hogy a látogatók úgy érezhessék, valami autentikusat láttak. A Márványfejtő... az korábban tényleg harci zóna volt – de jó ideje már nem az. Persze attól még sokan járnak oda. Tudod, háborús turizmus. Talán még egy falat is mutatnak, rajta friss, golyó ütötte lyukakkal. Sőt biztos, hogy megmutatják, mert... mindenkinek megmutatják. Négy nap múlva megint itt ülsz majd, és arról fogsz mesélni, hogy milyen golyócsipkézte falat láttál.

– Te is tudod, hogy megy ez – vonta meg a vállát Falk. – Az első körben az ember végigüli ezeket a kirakat-kirándulásokat,

amíg meg nem tapad, és kapcsolatokat nem szerez. Aztán már nincs szükség a PR-os szarságokra.

– Itt azért keményebben mennek a dolgok – csóválta meg a fejét Cleesh. – Sőt kurvára keményen.

– Te is tudósítani jöttél?

– Ja. A változatosság kedvéért. Az jutott az eszembe, hogy, ha Falk meg tudja csinálni, akkor nem is lehet olyan nehéz. Tudod... ezek itt senkit nem engednek az igazi sztori közelébe. Pedig tényleg jó sokan vagyunk, akik megpróbálnak valami használható infót előásni.

– Vagyunk? Mármint, hogy te is?

– Még szép!

– És te találtál már valami használhatót, Cleesh?

– Én már három hónapja vagyok itt – párolgott el a nő mosolya. – És igen, azt hiszem, most már kijelenthetem, hogy sikerült rábukkannom valamire. Sőt már majdnem a zsebemben is van a sztori. Még az is lehet, hogy megosztom veled – bár lehet, hogy te, aki alig öt perce vagy itt, máris valami nagyobb durranással állsz elő.

– Ugyan már, Cleesh! Ne csináld!

– Türelem! – emelte föl az ujját a nő. – Te is dobd be magad egy kicsit! Az, amire nekem sikerült rábukkannom, még nem a bölcsek köve. Nem biztos, nem garantál semmit. És, ha kiderül, hogy mégis nagyobb a füstje, mint a lángja, még bajba is kerülhetek.

– Ilyen húzós dologról van szó?

– Aha. Simán elveszíthetem miatta a munkám, és életem végéig általános iskolásoknak taníthatok nyelvtant. Vagy börtönbe is mehetek.

– Legalább valami... támpontot adj! – kérlelte Falk. – Mire jöttél rá? Tényleg érdekelt a Blokk ebben a konfliktusban, vagy megint csak céges szájtépésről és izmozásról van szó?

– Ez alkalommal – hajolt közelebb Cleesh, és lehalkította a hangját – könnyen meglehet, hogy valóban a Blokkról van szó.

KETTŐ

A következő két napban jófiúként viselkedett, Shavertonban maradt és meg sem próbált lelépni. A város pálma-hatású fákkal szegélyezett sugárútjait járta, amik – a tervezőik szegényes képzeletét tükrözve – nyílegyenesek és jellegtelenek voltak.

Éttermek és bárók napernyői alatt ücsörögve jeges teát és ZéróKal-Kólát iszogatót, s a vakító napfényben táncoló rovarokat figyelte. A legnagyobb, villámgyorsan cikázó bogarakat homoly-nak nevezték. Akkorák voltak, mint egy veréb, s úgy röpködtek mindenfelé, mint a rakétamotorral felszerelt, élő origamicsodák.

A második nap estéjén Cleesh-sel vacsorázott a Cape sugárút északi végén álló ProFood étteremben, s egész este Kikiri Kukori hatalmas, műanyag szobra mellett ücsöröghettek.

Cleesh két ismeretlen fazont is magával hozott. Az egyikük egy Sylvane nevű nő volt, aki a HálóZat egyik műsorszerkesztője volt, a másik pedig egy jellegtelen arcú férfi, aki Cleesh elmondása szerint a Gy. H. logisztikai részlegénél dolgozott.

Falknak volt egy olyan érzése, hogy esetleg ez a fickó lehet Cleesh kapcsolata, és megpróbálta megpuhítani egy kicsit, de nem járt sok sikerrel. A férfi végtelenül unalmas alak volt, s az este nagyobb részében Sylvane-nal beszélgetett a behozatali tarifákról.

– Hallottad, hogy nevet adtak a Hetvenhetesnek? – kérdezte Cleesh Falkot vacsora közben.

– Nem. És mégis... mifélett?

– Határfölde.

– És akkor most hivatalosan micsoda? Település? Esetleg állam?

- Teljes jogú állam.
- Azta!
- Az Államszövetség százharmincadik állama – bólintott a nő.
- Nekem akkor is csak Hetvenhetes marad – vont a vállát Falk. – De hogy Határfölde... ki a fene gondolta volna!
- Tudom – értett egyet Cleesh. – Kurvára értelmetlen egy név.
- Miért mindig azt mondd, hogy kurvára?
- Szponzorált kötőszó.
- Micsoda? – értetlenkedett Falk.
- A Gyarmatügyiek minden híradásban, csatornán és fórumon igyekeznek visszaszorítani a káromkodást – mondta Sylvane. – Főleg, ha a felvételt az Államszövetség hálózatai is átveszik.

A nő csinos volt, de olyan, valós mélység és báj nélküli, műanyag szépség, aki a plasztikai sebésznél vásárolta a külsejét.

– Úgyhogy a káromkodást konzekvensen kisípolják. Aztán... jelentkezett a ZéróKal-Kóla, és felajánlotta, hogy szponzorálja ezt a káromkodásmentes kampányt. Cserébe levédette a KurvaJóKóla márkanévet. Tudják, az a citromos-koffeines fajta, ami-
ben nulla kalória van. Önnek nem ajánlottak beépített szűrőt, mikor ideérkezett, Mr. Falk?

- Nem – rázta meg a fejét az újságíró.
- Mondtam, hogy igazi csodabogár – mosolyodott el Cleesh.
- Ez akkor most... egyfajta... implantátum? – kérdezte Falk.
- Az – biccentett Cleesh. – Aki a médiában akar dolgozni, annak a tetejében kötelező is. Így ügyelnek a műsorok nyelvi tisztaságára.

– Szóval, akkor ez a... szűrő adja ki azt a sípoló hangot a szavak közepén?

– Kurvára lenyűgöző, nem igaz? – kérdezte Cleesh, és szélesen elmosolyodott a sípolás hallatán. – A műtét utáni első pár napban megállás nélkül káromkodtam, de az egy szponzorált szón kívül mindent kisípol a szűrő.

– Akkor már egyikőtök sem tud igazán káromkodni? – nevetett föl Falk hitetlenkedve.

– Nem igazán – mondta Cleesh, és Sylvane is csak a fejét csóválta.

– Még annyit se, hogy basszus?

– Csak azt, hogy kurvára – vont a vállát Cleesh.

– Én amúgy se szeretek káromkodni – szabadkozott Sylvane.

– Én ugyan nem kaptam szűrőt – mondta a logisztikus kimé-
ten –, de szerintem a káromkodás a korlátolt fantázia jele.

– Bassza meg! – csóválta meg a fejét Falk. – És mibe fájt ez az izé?

– Ugyan, drágám – dorombolta Cleesh. – Egy fillért se kellett fizessenek érte.

– És a szólásszabadság?

– Köszöni szépen, jól van.

Az első körutazás reggelén a Shaverton déli partján fekvő Las-
ky Katonai Bázison kellett jelentkezzen, napkelte előtt két órá-
val. Taxit fogott, hogy időben odaérjen, és út közben végig úgy
érezte magát, mint egy darab mosott szar. A biológiai órája még
nem igazodott az itteni nappali ciklushoz, és az éjszaka kellős
közepén kapta el a mehetnék.

Ebben nyilván nem kis szerepe volt a vacsorához elfogyasz-
tott jelentős mennyiségű, whiskyhatású italnak, amit a TerFor
bárjában döntött le, miközben megpróbálta elég gátlástalanra in-
ni magát ahhoz, hogy ledumálja Sylvane-ról a bugyit.

Ez utóbbi csupán ujjgyakorlat volt, és még csak nem is gon-
dolta komolyan. Tulajdonképpen nem ragaszkodott Sylvane-hoz.
Beérte volna bármilyen, viszonylag mutatós nővel.

Ez is a hosszú mélyűri utazás mellékhatása volt.

Az éhség.

Nem zavarta különösebben a nő visszautasítása, és azzal nyug-
tatta magát, hogy igen is hasznos volt megmozgatni egy kicsit a
berozsdásodott izmokat.

A másnap reggel azonban pokolian hamar eljött, és az ébredés felért egy közepesen súlyos börtönbüntetéssel.

Mintha valaki félbevágta volna az éjszakát, és még mindig nem sikerült kialudnia a túl sok whiskyhatású italt. A feje szét akart hasadni, és ezen a maréknyi gyógyszer és a nagy palack hideg víz sem segített sokat.

A busz a Gy. H. épületkomplexumának kapujáig vitte, ahol a kékesfehér fényel világító, dróthálóval fedett lámpák körül homolyok keringtek.

Rajta kívül még ketten szálltak le a buszról, de mindkettő undorítóan kipihentnek és frissnek tűnt. Bár hozzá képest most nyilván mindenki annak tűnt volna.

Biztos az alkoholszagot is érzik rajta. De, ha nem tetszik nekik, bekaphatják!

A kapuban posztoló, terepmintás egyenruhájú kopaszok ellenőrizték a belépőjüket, aztán a raktárak melletti épületek egyikéhez kísérték őket. Itt egy Tedders nevű biztonsági tiszt várta őket, aki még egyszer ellenőrizte a belépőjüket, és udvariasan elkérte tőlük a kommunikátoraikat. A kikapcsolt készülékeket egy felcímkézett dobozba tette, és biztosította őket, hogy a kilépéskor mindet sértetlenül visszakapják.

– A Mitre Sands-i katonai kísérettel történő kiruccanás lesz – mondta. – És mivel kényes terepre mennek, nem engedhetjük, hogy ellenőrizetlen jelforrások legyenek.

Az egyik, Falkkal érkezett látogató egy apró táblagépet húzott elő a zsebéből, és megkérdezte, hogy az maradhat-e. Tedders egy hosszú percig tanulmányozta az eszközt, majd megrázta a fejét. Alacsony, masszív testfelépítésű nő volt, inas alkarokkal és fájdalmasan szorosra kötött konttyal.

– Hogy van ma, uram? – kérdezte Falkot, mikor az újságíróra került a vizsgálat sora.

– Felvet a pénz! – idézte Falk a helyi udvariassági formulát. Ha Rómában vagy...

– Ezt örömmel hallom – mondta a nő, és a pillantásán meg a tartásán látszott, hogy úgy kezeli a férfit, mint egy tűzszerész az élesített bombát.

– Látom, szóltak magának, hogy jövök – húzta el a száját Falk.

– Igen, valóban szóltak, hogy jön egy díjnyertes újságíró – bólintott a nő. – Én pedig komolyan veszem a munkám.

– Nem harapok – mosolyodott el Falk.

– Nem is feltételeztem – mosolygott vissza a nő, bár a gesztus hűvös volt és távolságtartó. – Gondolom, volt már ilyen eligazításon, és nem hiszem, hogy a magához hasonlóknak túl sok újdonsággal tudnánk szolgálni. Ha nem akarja végighallgatni, nyugodtan fáradjon át a szomszédos helyiségbe.

– A hozzám hasonlók mindenképp szeretnék végighallgatni – tárta szét a kezét Falk. – Ez is része az élménynek. És nincs szükségem rá, hogy ők – biccentett a másik két tudósító felé – egyből megutáljanak, mert én különleges elbánásban részesülök.

– Rendben – biccentett Tedders.

Egy tágas helyiségbe kísérte őket, ahol négy másik hírügynökség képviselője várt rájuk. Ezek is egytől-egyig mind színjőzának és kipihentek voltak.

Falk ölni tudott volna egy csésze teáért, egy vajas pirítósért, és húsz perc csendes magányért a vécén. Úgy érezte magát, mint a morózus, alkoholista nagybácsi az esküvőn.

– Selton őrnagy! – jelentette be Tedders.

Magas, karcsú nő lépett be a terembe, igazi amazon a masszív Teddershez képest. Az egyenruhájába olyan élt vasaltak, amivel már ölni lehetett volna. A mennyezeti lámpák fénye a zubbonya hajtókájára tűzött digitális brosson csillantak meg.

– Isten hozta önöket a Laskyban! Remélem, mindannyiukat felveti a pénz ma reggel! A Gy. H. szeretné, ha a látogatásuk kényelmes és biztonságos lenne, de azért biztos szeretnék lenni benne, hogy mindannyian rendelkeznek hivatalos engedéllyel. Kollégám, Tedders tiszthelyettes már eligazította önöket, de szeretném ismét hangsúlyozni, hogy, ha van önöknél bármi, ami jeladóként vagy információtovábbító-eszközként funkcionál, azt azonnal ki kell kapcsolniuk. Ha nem biztosak benne, hogy mi is tartozik ebbe a kategóriába, nyugodtan kérdezzenek!

Odasétált az egyik fali monitorhoz, mire a brossa felvillant. A képernyőn először csak a monoszkóp színei tűntek föl, aztán a Gy. H. címere, kék háttér előtt.

– A Nyolcvanhatos Kolóniát százötven évvel ezelőtt alapították, a Második Kirajzás idején. Itt mindig is produktív termelés folyt, legyen szó mezőgazdaságról, bányászatról, gépgyártásról vagy nulla-gravitációs térben végzett munkálatokról. A rendszer jelentősebb ásványlelőhelyei közé tartozik a Nyolcvanhatos második holdja, a 86/b, köznyelven használt nevén a Fred. A részletekről a tájékoztatójuk harmadik oldalán olvashatnak. Az extro-vezető elemek tekintetében a Fred a Kolonizáció történetének harmadik leggazdagabb lelőhelye.

A képernyőn a Nyolcvanhatos, számítógép generálta képe jelent meg, s a körülötte található égitestek közt élénk fényudvar övezte a Fredet.

– Negyvennégy évvel ezelőtt – folytatta Selton – az Egyesült Államszövetség, mely komoly anyagi segítséget nyújtott a bolygó kolonizációjához, s a helyi ipar és mezőgazdaság fejlesztéséhez, bejelentette igényét a Nyolcvanhatos annectálására. A Gyarmatügyi Hivatal felülvizsgálta ebbéli kérelmét, s miután jogosnak ítélte, két évvel később az Északi Terrénium hivatalosan is az Egyesült Államszövetség része lett. A déli és a sarkkör közelében húzódó, lakott zóna tizenkilenc kisebb települése megtagadta a csatlakozást, hét pedig független kereskedelmi állomás maradt. A többi a Központi Blokk mezőgazdasági érdekeltségű kolóniája.

Topografikus és geopolitikai térképek tűntek fel a képernyőn, rövid, fényes markerek és szöveges megjegyzések villantak föl egy-egy pillanatra, nyilak mutattak a felszín egyes pontjaira, mind szemnek alig követhető sebességgel.

Végül Selton intésére lelassult az adatfolyam.

– Az Északi Terrénium egy évtizede teljes jogú állami státusért folyamodott. Mint rendesen, itt is az érdekütközések felmérésével kezdődött a csatlakozáshoz vezető, hosszú út, a Gy. H. azonban támogatta a kérelmet, s a Nyolcvanhatos előre láthatóan öt éven belül meg is kapja a teljes jogú státust.

– Hacsak ez a jelenlegi háború nem jelent akadályt – jegyezte meg az első sorban ülő tudósítók egyike.

Ó-ó! Nem jó ötlet félbeszakítani! – húzta össze a szemét Falk.
– És még kevésbé az háborúról beszélni!

Seltonnak a szeme se rebbent. Végigmérte a tudósítót – egy zöld, latex hegymászókabátot viselő, fiatal nőt –, és egymillió wattos PR-mosolyt villantott rá. Falk szinte látta, hogy ég porrá a kiscsaj.

– Biztosíthatom, az itteni állapotok semmilyen direkt módon nem befolyásolják az eljárást, mely során a Nyolcvanhatos teljes jogú tagállammá válik.

– De biztosan...

A pitlibe, anyukám, tudd már, hogy mikor kell befogni! – húzta el a száját Falk. – A Jóisten áldjon meg, ne ingereld már!

Azzal gyorsan feltette a kezét.

– És ettől a Nyolcvanhatos hivatalosan mi lesz? Az Államszövetség száztizennegyedik tagállama?

– Száztizennegyedik vagy száztizenötödik – bólintott Selton elismerő mosollyal. – Ez pusztán azon múlik, hogy a Hatvanhatos milyen gyorsan nyújtja be a felvételi kérelmét.

– És akkor mi lesz a Nyolcvanhatos neve?

– Nem tudjuk. Erről még nem született döntés.

– De a formális elnevezést általában csak az állammá nyilvánítást követően szokták megejteni.

– Természetesen. Úgy értettem, hogy ott még nem tartunk, de néhány ötletet természetesen már összeírtunk, és ezzel kapcsolatban felméréseket végzünk a lakosság körében. De, ha ennél többet szeretne tudni a témáról, javaslom, hogy a kérdéseivel a Gy. H. illetékes hivatalnokaihoz forduljon!

– Köszönöm! – biccentett Falk, majd úgy tett, mintha lejegyezne valamit.

A zöldruhás kiscsaj jön neki eggyel, amiért elterelte róla a figyelmet!

– Ma körülbelül tizennégy órát fognak a terepen tartózkodni – mondta Selton. – A tengerparton tiszta idő ígérkezik, úgyhogy várhatóan sima útjuk lesz a hegyvidékig. Az utolsó szakaszon szárazföldi csapatszállítóval mennek majd tovább. Mindannyiukat bemutatom majd a kísérő csapat egy tagjának, aki személye-

sen gondoskodik majd a biztonságukról. Nyugodtan feltehetnek nekik kérdéseket, de – és ezt hangsúlyoznám – mindig és mindenben követniük kell és követni is fogják az utasításaikat! Potenciális harci zónába mennek, ahol bizony előfordulhat, hogy valamelyikük megsérül vagy meghal, úgyhogy – ismétlem – mindenben kövessék a kapott utasításokat! Nem számítunk veszélyre, de, ha mégis gond adódna, nincs rá szükség, hogy maguk csak tovább bonyolítsák a helyzetet!

- Szóra sem érdemes! – mondta Falk.
- Micsoda? – kérdezte a zöldruhás kiscsaj.
- Hogy kidumáltalak a szarból!
- Most mi a fenéről hadoválsz?

A kiscsaj láthatóan nem volt igazán elpüffenne tőle, s idegesen ráncolta a homlokát.

Mindeközben belebújtak a kapott terepmintás kabátba, és rovarölővel fújták be magukat.

– Sikerült egy pillanat alatt rámásznod Seltonra – csóválta meg a fejét Falk. – Szép húzás!

- Én csak egy legitim kérdést tettem föl neki!
- Tényleg? – nevetett föl a férfi.
- Te meg ki a fasz vagy?
- Falk.

– Hát akkor, csak, hogy tudd, igenis tisztában vagyok veled, mit csinállok, Falk!

– Úgy nézem, az f betű környékén hiányozhattál a suliból, kislány, mert a finomság nem az erősséged!

– Cseszd meg! Te most belém akarsz kötni? – lépett hátra a kiscsaj, és ökölbe szorította a kezét.

Aztán fogta magát, és egyszerűen odébbállt.

– Igazán bájos! – jegyezte meg Tedders az ajtóból.

– Vannak, akik azt se veszik észre, mikor valaki szívességet tesz nekik – vont a vállát Falk.

– Van ilyen.

- Egyébként kicsoda a kiscsaj? – kérdezte a férfi.
 - Norma Berlin – olvasta le Tedders az adatokat a táblagépéről. – A Műsorszóró egyik külsőse.
 - Kezdő – biggyesztette le a száját Falk.
 - Fiatal még – mondta az őrmester. – Idővel majd beletanul.
 - Ez most mit akar jelenteni?
 - Melyik része? A fiatal, vagy az idővel beletanul?
- A férfi úgy ingatta a fejét, mintha valami vicceset hallott volna, de nem igazán érdekelné. A hivatalos mosoly mintha ráfagyott volna Tedders arcára.
- Maga is velünk tart, őrmester?
 - Ma? Kurvára nem!

Selton utasításának megfelelően felsorakoztak az udvaron. Bár még csak reggel volt, percről-percre egyre melegebb lett, s csak úgy hemzsegték a rovarok mindenfelé.

Az őrnagy még egyszer átvette velük az útitervet, válaszolt néhány kérdésre, aztán bekísérte őket az egyik hangárba.

Az eligazítást követően ő maga is páncélt öltött, amire fehér hevedereket csatolt. A bal csípőjére szíjazott tokban rövidcsövű oldalfegyver pihent.

A hangárok tágas, jókora belmagasságú épületek voltak, s abban, ahová Selton vitte őket, tucatnyi hatalmas, matt szürke csapatszállító állt az északra nyíló kapuval szemben. C440-es, hipermodern gépek voltak, olyanok, amikkel könnyedén le lehetett nyűgözni egy haditudósítót is. A hajtóműveik némák, a rotorjaik gondosan összecsukva, akár a krómszínű, mechanikus virágok, amik csak arra vártak, hogy a nap felé tárhassák szirmaikat.

Minden gép mellett Gy. H.-s szerelők tüsténkedtek, s félelmetes ütemben készítették föl őket az indulásra. Mind nagydarab alakok voltak – még a nők is –, s mind ugyanolyan hevedert és testpáncélt viseltek, mint Selton. Riasztóan tiszták és precízek voltak, s a felszerelésükön nagyítóval se lehetett volna egy por-szemet felfedezni.